

Perský
KVĚT

MON COUCOU

SÉRIE:

PŘITAŽLIVOST MAFIE?

PERSKÝ KVĚT

Mon CouCou

Protože chapadla mafie číhají všude...

Erotický román

Varování:

Mafiánské prvky zakomponované do celé série se běžně praktikují. Cílem díla je otevřít oči. Postupně odhalíte násilí, různé zvrácenosti, moderní prvky gangsterů a mnoho dalšího.

S mafií se nezahrává...

Celý příběh je smyšlený.

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 17. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Mon CouCou
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-11-3 (epub)
ISBN 978-80-88652-10-6 (PDF)
ISBN 978-80-88652-12-0 (Mobi)

Autorka se vzdává svého honoráře na dobrou věc. Vybrala dvě patronky – obě jménem Tereza.

Koupí knihy tak přispějete na vybrané dětské domovy v České republice a pomůžete vybudovat útulek pro opuštěná zvířata.

Více informací najdete v přiloženém QR kódu:

@Nadace_Terezy_Maxove

Protože Tereza je patronkou dětských domovů v České republice. A zvolila jsem tuto cestu, protože JEHO sourozenci nejsou právně volné...

@Zlomatka_v_Italii

Protože sama, jako jedinec, tento anděl rozjíždí útulek pro zatoulaná zvířata. Občané ČR milují zvířata, patříme na špičku mezi chovatele. Podporujeme útulky. Tak proč toto nenaučit i v jiných státech. A Tereza dokazuje, že změnit můžeme svět i sami...

Věnováno pomněnkovým dětem.

A těm, které mám ráda...

Anotace

Sophia je překrásná, vášnivá a záhadná žena. Naučila se rozumět květinám i bylinkám, ze kterých vyrábí exkluzivní vůně a léčivé přípravky. V mladém věku se stala vdovou, ale nachází druhou šanci u bohatého muže, který se do ní beznadějně zamiluje. Jenže i na něj číhá nebezpečí... Jaké je její tajemství? Byla smrt předchozího manžela opravdu jen nešťastná náhoda?

Chapadla mafie jsou úplně všude.

Do jejího života se připlete sexy tajný agent Lorenzo, který dostává za úkol vyřešit případ černé vdovy. Vše je mnohem propletenější, než se na první pohled zdá. Sophia si přeje odhalit minulost, jelikož ji našli jako malé dítě a umístili ji do dětského domova. Lorenzo jí pomáhá ve snaze najít klíč. Netuší, jak silnému soupeři čelí.

Vendeta znamená víc než zákon.

Karty zamíchá charismatický a velmi nebezpečný muž Cortado. Hra s mafiány zlomila vaz nejednomu naivnímu člověku. Kdo přežije nebezpečnou hru, která nejde zastavit?

První díl série „Přitažlivost mafie?“ z prostředí tajného agenta a hlavní podezřelý právě začíná...

Playlist

ALVARO SOLER - SOFIA

RICCHU E POVERI - COME VORREI

MILEY CYRUS - FLOWERS

EROS RAMAZZOTTI & TINA TURNER - COSE DELLA VITA

LEWIS CAPALDI - SOMEONE YOU LOVED

ARMIN VAN BUUREN - BLAH BLAH BLAH

GUSTAVO BRAVETTI - BABEL

MISSION IMPOSSIBLE THEME SONG (FULL THEME)

EVERYBODY LOVES AN OUTLAW - I SEE RED

JUSTIN TIMBERLAKE - NO ANGELS

MAFIA - AGGRESSIVE MAFIA TRAP RAP BEAT INSTRUMENTAL

LOREENA MCKENNITT - TANGO TO EVORA

TIESTO & SEVENN - BOOM

FAOLAN - PRINCESS OF PERSIA

GIORDANA MAUGERI - BLUE

BENEDETTA CARETTA - LA VIE EN ROSE

ED SHEERAN - PERFECT

Kapitola první

SOPHIA

Dosavadní život jsem si nevybrala. Vzdát se? Ne, tohle slovo jsem neměla ve slovníku. Mohla jsem ovlivnit budoucnost. Pomoci osudu, abych si vydobyla i svůj kousek štěstí. Kdybych taková nebyla, splynula bych s davem. Možná by se ze mě stala profesionální umývačka nádobí. Italové umývání nádobí bytostně nenávidí. Je to prý nejhorší práce na světě. Přesně tak ji vnímají, proto je celosvětově v Itálii největší spotřeba jednorázového nádobí. A bez potřebného vzdělání bych se dál nedostala. Jo, vím, dnes existují automatické myčky, ale i do nich musí někdo nádobí poskládat a pak vyskládat, že...

Sama na sobě jsem začala tvrdě pracovat, bojovat a rozhodla se tak pomoci vlastnímu osudu. Naučila jsem se odezírat ze rtů, což patřilo k jedné z mých výhod. Občas mi to pomáhalo vytvořit si příležitosti.

Seděla jsem v bance a sledovala rozhovor vedoucího s pracovníci, která mě měla obsloužit. Nebylo kam spěchat. V ruce jsem držela dokumenty požadované pro vyřešení dědických záležitostí. Místnost působila čistě a vážení bankovní klienti v době, kdy internet ovládal svět, defacto nikde. Dnes už zřejmě do banky moc lidí nechodilo.

Oba bankovní úředníci v dokonale upravené garderobě se nacházeli v prosklené a odhlučněné místnosti. Jejich tichý „rozhovor“ jsem četla z jejich rtů a dost mě zaujal. Ona měla cedulku Laura, on jmenovku Tor.

„Lauro, ten úvěr klientům nemohu schválit, co to je za položky na účtech? CENA ZA PRAVIDELNÉ ČTVRTKY? ZA SEXUÁLNÍ SLUŽBY? VÝŽIVOVACÍ POVINNOSTI? UTĚŠOVÁNÍ – BIZON... a tak dále...“, četl jednotlivé řádky manažer banky z výpisu na účtech. „Podle pravidel bych tyto položky měl kalkulovat do výdajů rodiny.“

„Tore, toto ale klienti dnes na účtech vážně píšou. Denně. I další nesmysly, nevšiml sis? Proboha, vždyť příjemcem poslaných peněz je jeho družka.“

„Ještě se na to mrknu. Co tam máš dál?“ obořil se k úvěrovému případu nadřazený od stolu, kde se nalézaly rozházené složky i nejrůznější dokumenty.

Až se člověk podivil, že se v těch papírech někdo vyznal. Panoval v nich nehorázný chaos.

„Paní mi přišla kvůli dědickému řízení, ještě jsem tento úkon nedělala...“ zkroušeně žadonila o pomoc bankérka.

„Aha. Na jedenáctou mi dorazí pan Salvatore Matti,“ hlesl, mnul si prstem nos a zamyslel se. Úkon zřejmě vyžadoval více dovedností a času.

„Ten milionář? Obvykle za ním chodíš osobně,“ hladově zaslínila Laura. O Salvatorovi tím nechtěně prozradila více než dost.

„Potřebuje do sejfu. Sakra. No, posbírej od klientky papíry a získej čas. Může se dostavit znovu, až vše kompletně nachystáme,“ uzavřel diskusi na mé téma Tor.

„Ráda pana Mattiho obhlídnu, prý je stále singl. Ulovit ho, no páni, to by byl gól,“ zasníla se nahlas bankovní pracovnice a upravila si v odrazu prosklené kanceláře vlasy i nudný šedivý kostýmek. Za rohem si beztak určitě plánovala ještě zapudrovat orlí nos.

„V tom máš výhodu. Bohužel není gay, ale vda-vekchtivých žen se kolem něj točí tolik, že bude hodně opatrný.“

„Ach joo... musím za tou ženskou,“ posteskla si, pro-točila panenky a nenápadně jukla svým směrem. Potřepala jsem hlavou.

Nepochopila jsem, proč měli takovou potřebu drbat, ale zajímalo mě, jaký muž měl přijít. Manžel mi zemřel před dvěma lety.

Třeba přijdu na lepší myšlenky.

Po asi deseti minutovém opěvování očekávaného muže se konečně pracovnice vrátila ke mně.

„Madam, omlouvám se, musíme dokumenty prověřit. Bude to chvíli trvat,“ vysvětlila mi, ale nepůsobila moc věrohodně.

„Nevadí. Chci si zařídit sejfové služby, vše potřebné tady mám, je to možné?“ požádala jsem ji zdvořile o další službu, kterou tato větší pobočka italské banky nabízela. Sejfovou schránku mi s radostí předvedla, alespoň se vyhnula otravnému papírování, kterému podle všeho moc nerozuměla.

„Můžeme jít hned do sejfu, madam?“

„Jistě, děkuji.“

Mrkla jsem na mé švýcarské hodinky. Ukazovaly pět minut do jednácté. Pracovnici jsem následovala do podzemí, kam banka schránky umístila. Paní mi odemkla tlusté železné mříže jako od vězeňské cely, pak velká mohutná trezorová vrata, do kterých jsem s ní vstoupila. Prostředí na mě působilo majestátně. Přivedla mě k mé schránce s číslem 912 a jedním klíčem ji otevřela. Druhý klíč mi předala a nechala mě v místnosti o samotě. Hezky diskrétně, abych si zvládla uložit potřebné.

Chtěla jsem tady jen uložit dokumenty o dědictví a Romanovu fotografii. Zadávala jsem se na obrys jeho výrazných rysů, které mi zůstaly už jen ve vzpomínkách. Nastal čas se posunout dál.

Nikdy na tebe nezapomenu, Romane.

„Omlouvám se, dostavil se další klient, madam,“ přerušila můj tok myšlenek zaměstnankyně banky, která čekala venku před místností. Z chodby jsem slyšela kroky, zřejmě mužské. My ženy klapeme podpatky tak, že by se zvuk rozléhal po celé místnosti. Já zaslechla spíše tlumené a dlouhé na-šlapování.

„Jistě,“ zabouchla jsem kovovou naleštěnou schránku a vystoupila před mříže sejfových prostor.

U výtahu postávali manažer s dalším klientem, se kterým jsem se měla prostrídat. Ten byl středně vysoký, prošedivělý, štíhlý a velmi dobře oblečený.

Bankovní úřednice Laura se před mužem schválně vyprsila a debilně se usmívala. Ženo, vždyť to nemáš zapotřebí... pomyslela jsem si a šla si po svém.

Vydala jsem se směrem k výtahům a těsně před záhadným klientem mi upadl klíček, se kterým jsem si pohrávala v ruce.

Muž se evidentně narodil jako gentleman a obratně se mi snažil pomoci klíč zvednout. Jenže jsem se sehnula taky.

A...

BUM – AU – BUCH.

Třískla jsem se do hlavy tak, že jsem na okamžik o sobě nevěděla a nějak se asi zřítíla. Probral mě až mokrý kapesník na čele.

„Hvězdy? Přisahám, že vidím nad hlavou hvězdičky,“ zasténala jsem a chytila se za bolavou hlavu. Šokovaná, že neležím na ledové mramorové zemi.

Že se o sebe praštíme hlavami, jsem skutečně nečekala.

Odpočívala jsem na kožené sedačce, která byla zřejmě připravena pro klienty k odpočinku a zpříjemnila tak čekání. Laura mi přinesla vodu. Salvatore Matti se nade mnou skláněl.

„Hvězdy?“ zeptal se mě manažer banky, který se Salvatorovi i mně moc omlouval za vzniklou situaci, i když za ni vůbec nemohl. Cítila jsem, že se mi na čele udělala pěkná boule.

„Moc mě ta srážka mrzí. Chtěl jsem být jen galantní... slečno, paní... madam?“ snažil se ten movitý klient navázat komunikaci. Veškeré pohledy soustředil jen na můj obličej a asi parádně rudé čelo. Jeho vrásky se prohloubily starostí.

„Sophia,“ tiše jsem se mu představila.

„Salvatore, jmenuji se Salvatore Matti. Sophie, mohu vás pozvat na večeri jako omluvu?“ zeptal se a vzal ledově mokrý textilní kapesník, aby mi chladil bouli na hlavě. Očima jsem projela místnost a instinktivně sáhla po kovové krabičce na vizitky. Manažer banky zmateně sledoval moji reakci.

S rozpaky jsem se usmála a na moment stáhla ruku gentlemana z mého čela. Kovový předmět jsem si přiložila na nahmatanou bouli a přede všemi si až do bolesti zatlačila hrbol, který ze mě dělal poloviční čertici.

Než se týden trápit, tak ať to mám rychle za sebou. Au! Ta bolest...

Salvatora to zřejmě překvapilo, a jak mi později vyprávěl, naprosto jsem ho uchvátila nejen mou krásou, ale hlavně reakcí.

Pozvání na večeři jsem samozřejmě přijala. Když Salvatore zjistil, že jsem v bance byla kvůli dědictví a stala se v mých čtyřadvaceti vdovou, začal o mě usilovně bojovat. Já mu nakonec podlehla.

Díky náhodnému seznámení v bance, srážkou jeho a mé hlavy, ale i pozdějšímu poznávání pochopil, že jsem jiná než ženy, které dosud potkával. Nešlo mi o jeho majetek.

Bezhlavě jsme se do sebe zamilovali a já se brzy stala jeho manželkou.

Kapitola druhá

LORENZO

Pátral jsem po muži, který napáchal nechutný zvěrstva. Navázal na jednotku 731. Japonské pokusy na lidech – z toho se zvedal žaludek i mně, a to jsem už viděl příšerné lůzry. Jenže tento muž, inspirovaný Širó Išii, si nic jiného nezasloužil. Izraelská tajná služba zahnila tuto lidskou zrůdu do Italských Alp. A ten region jsem dobře znal.

Tenhle bastard testoval ve dnes už nefunkční psy-chiatrické léčebně všechny známé nemoci, které mohl na člověka lehce přenést.

Na zajaté lidi aplikoval blechy nakažené morem, zkoumal sněť, sexuálně přenosné choroby, gangrénu, jedovaté plyny, cholera i tuberkulózu. Dokonce i tyfus a vlastně cokoli, co se mu podařilo sehnat. Išii-mem se nechal natolik fascinovat, že se svými lidmi unášel osoby, kterým přešival končetiny zaživa bez jakékoliv narkózy, léků a anestetik. Mučil je. Ženy, děti, dokonce i batolata.

Své vězně nechal umírat. Zvláštní zájem jevil o pohlavní choroby. Zkoumal i lidské plody záměrně nakažené nevyhlášenými chorobami. Jeho rukou zemřely stovky lidí.

Ted' žil na útěku. Poslední z celého jeho gangu. Procházel jsem místa, kde by se mohl ukrývat. Jen v hluboké přírodě měl šanci přežít – pokud by tak extrémní podmínky zvládl. Jinak bychom ho našli všude.

Ve sněhu jsem snadno objevil čerstvé stopy. *Už jsem blízko...*

„Stůj!“ zakřičel jsem na muže v kožichu. *Je to on.*

„Nech mě být,“ odvětil a snažil se mi uprchnout.

„Řekl jsem, abys zastavil!“

Vytáhl jsem zbraň. Vystřelit tady by ale bylo sakra nebezpečné. Nad námi by se utrhla lavina.

„Vím, že jdeš po mně, ale jsem už jiný člověk. Skončil jsem s tím, co jsem dělal,“ bránil se, zbraně se lekl.

„Pak se postavíš před soud a budeš čelit následkům svých činů. A můžeš být rád, že se nedostaneš do rukou podobného šílence, jako jsi ty sám, Adolfe!“

„Mé výzkumy měly smysl!“ zvolal rozhořčeně a chtěl znovu utíkat, jenže já si za ním něčeho všiml.

„A chceš strávit zbytek života tady v horách?“

„To je mi u prdele! Hlavně nechci před soud. Ve vězení bych zažil Sodomu Gomoru!“ zařval.

Pořádné peklo zažiješ teď a tady, jestli se mnou nepůjdeš, magore, pomyslel jsem si a držel si odstup od šelmy, která už měla Adolfa v hledáčku.

„Znovu opakuji, pojd' se mnou.“

„Ne!“ mohutně zakřičel a v očích měl sadistický pohled. Vydal se na útěk. V ten moment se medvěd rozběhl a zaútočil na toho mizeru. Prudce s ním švihl, až mu z krku začala tryskat krev. Naposledy štěk-nul, ale predátor byl silnější a lidské tělo rozcupoval.

Ano, lepší varianta. Nastal jeho opravdový konec. Opatrně jsem cou-val od místa srážky s medvědem a svým šéfům nahlásil konec jednoho mizerného života včetně souřadnic.

„Lorenzo, po vás vždycky zůstane příšerná spoušť!“

„Po mně? Mohl jsem ho zachránit, ale medvěd hladověl. Přece bych mu pečínku nevzal rovnou z tlap, stejně už v podstatě neexistoval,“ ob-hájil jsem se, i tak mě čekal trest. *Beztak mi teď přistane na stůl případ na dvě věci.*

Další kauza vyřešena.

SOPHIA

Říkají o mně, že jsem půvabná žena. Věřím, že vidí hlavně to, co vychází z mého nitra, prý jsem pro mnohé tajemná a chytrá, ale já jen vážím vyřčená slova.

Mám něžné exotické rysy, dlouhé, vlnité vlasy, plné rty, velké čokoládové oči. Jsem menšího vzrůstu, ale boky i prsa, jak říkal můj nebožtík Roman – sen všech mužů. Navíc prý moc dobře umím své přednosti využívat. Přitom se jen ráda oblékám jako žena, ale že bych své vnady nějak zdůrazňovala, to určitě ne.

Mými koníčky jsou vůně, květiny a vlastně všelijaké rostliny. Sbírám si květy a nejrůznější dary přírody, ze kterých si vytvářím podmanivé parfémy a olejíčky, ale i čaje, odvary a elixíry podle prastarých receptur. Něco je pro mě, pro mé přátele, ale i pro mé klienty nebo pacienty, kteří mě oslovovali na doporučení.

Dnes ještě ležel vedle mě v posteli můj novomanžel Salvatore. Hladil moji jemnou, smetanovou kůži a užívali jsme si vzájemné doteky i vábivé vůně rostlin.

„Stella, la mia stellina. Jsem šťastný, že jsem tě našel. Tak dlouho jsem tě hledal.“ Líbal každíčký kousek mého těla. Mačkal mi ňadra, laskal břicho.

„Salvatore, lásko.“ Políbila jsem mu dlaň ve snaze se vytrhnout z jeho sevření. „Musím dnes...“

„No – no – no, dnes nic nemusíš, dnes jsi jen moje!“

Chtěla jsem se odtáhnout. Přetočil si mě pod sebe a bránil tak odchodu.

„Neblázni, vždyť víš, že bylinky musím sbírat jen v určitý čas, jinak ztrácí svá kouzla. Budeš mě mít zase brzy celou jen a jen pro sebe,“ pozlobila jsem ho a pošimrala jeho chloupky na hrudníku.

„Abych žárlil i na bylinky? To mi děláš schválně, moje hvězdo jasná. Už pohledy mužů, když vstoupíš do místnosti, bych do jednoho vypíchal! Ale na přírodu? Žárlit? Já?“ zavtipkoval na moji adresu.

„Vrátím se brzy zpět do tvé náruče, slibuji. Jsem jen tvá, navždy,“ vyznala jsem se mu z nehynoucí lásky, políbila ho a vyklouzla z jeho náručí.

Oblékla jsem se do hedvábného župánku a dopřávala manželovi ten nejkrásnější výhled. Očkem jsem po něm malinko pokukovala.

„Vrat' se ke mně už teď, prosím, pořídím ti všechny vůně světa, všechny bylinky i květy,“ žadonil Salvatore, ale věděl, že vlastní výrobě neodolám.

Miloval moji vůni, byla nenahraditelná.

„Budeme po sobě toužit, drahý, brzy...,“ pohladila jsem ho a poslala vzdušný polibek.

Salvatore by pro mě udělal snad úplně všechno na světě. Jsem první žena, se kterou chtěl založit rodinu.

Zkrotila jsem věčného lovce... i když je o celou generaci starší, na-prosto jsem ho prý pobláznila.

Salvatore po mém odchodu odešel do pracovny, kde trávil většinu času. Řídil odtud své velké impérium. A nemohl se dočkat mých návratů – až budu zase v jeho objetí.

Kapitola třetí

LORENZO

Už je to tady. Můj trest ze shora. Důležitý případ mimo mou odbornost a výcvik, navíc spolupráce s tak protivnou ženskou.

Tomuto oboru se věnuji příliš dlouho, vyznám se v lidech. Jenže její přátelé od politiky mají i v mém oboru značný vliv.

Greta Bianchi si najala mé služby.

„Pane Lorenzo, mám informace, že se Sophia znovu provdala. Nevěřím jí. Chci, abyste ji prověřil! Byla jsem první manželkou zesnulého Romana, kdyby ta bestie...“ zatnula pěst a bouchla vší silou do stolu tak, že skleničky zacinkaly, v očích však měla blesky. „Kdyby ho nezmanipulovala, nikdy by si ji Roman nevzal. To vím jistě. A jeho smrt? Vždyť byl ve skvělé kondici, nevěřím na nešťastnou náhodu. Šlo o vraždu,“ pronesla už se slzami v očích.

„Jste si jistá, paní Bianchi? Jde o velmi závažná obvinění. Policie jistě smrt vyšetřovala,“ namítl jsem.

Případ od první manželky jsem bohužel musel přijmout. Nedalo se tomu vyhnout.

„Důkladně ji prověřte. Žije nyní v Neapoli. Myslím si, že i její nový manžel je v ohrožení života. Tu bestii zničím, jakože se Greta Bianchi jmenuje! A vrátí každický cent!“

Věřil bych, že víc než vdova, ji štvou prachy, o které přišla...

Paní Greta Bianchi působila jako postarší dáma s kratším sestřihem a nosila jen černou barvu. Jak bylo v Itálii běžné, nejstarší žena v rodině se považovala za nejváženějšího člena. Matka vládla všem a po úmrtí tchyně převzala roli hlavní ženy rodu Bianchi. S prvním manželem měla syna. Giuseppe ještě nedosáhl plnoletosti. Peníze z dědictví spravovala právě ona, ale dostala jen polovinu z majetku po Romanovi. Dnes ji mrzelo, že nedokázala odvrátit rozvod. Chovala se příliš žárlivě

a Romanovi přetekla trpělivost poté, co udělala obrovskou scénu před obchodními partnery.

Tyto informace jsem získal ještě před schůzkou.

ZE SPISU GRETY:

NAHLÉDNUTÍ DO VÝPOVĚDI SVĚDKŮ.

„Kde ji máš?! Víím, že ji tady někde ukrýváš!“ vtrhla tehdy na poradu představenstva a všichni přítomní muži přihlíželi manželské hádce.

„Moc se omlouvám, pane řediteli, nedala se zastavit,“ snažila se objasnit nemilou situaci Anna, postarší sekretářka plnějších tvarů.

„Greto, uklidni se. Kde je Peppe?“ ptal se Roman na syna, který tenkrát sotva chodil.

„Neměň téma! Chci vědět, kde schováváš tu mrchu, se kterou mě podvádíš. Já, já ji zabiju!“ řvala v úplném amoku Greta přede všemi obchodními partnery v luxusní rezidenci firmy, nesoucí stejnojmenný název – Bianchi.

„Nevidíš? Jednáme s obchodními partnery. Greto, prosím, odejdi!“ odpovídal ještě klidným hlasem Roman „Jdi se starat o našeho syna!“ rozkázal jí před všemi v místnosti.

„Giuseppeho nyní neřeš, o něj se postarala tvá matka. Teď řeším tebe. Kde je, do prdele, ta děvka?“ vyšillovala.

„Má matka už je velmi stará, o Peppeho se máš starat ty, Greto. Znovu opakuji, vypadni z mé firmy.“

„Z tvé firmy?! Aha. Už se mě chystáš zbavit?“ pištěla na Romana Greta, popadla ve vzteku porcelánovou vázu a přerazila mu ji o hlavu. Tehdy okamžitě omdlel a po poranění hlavy požádal o rozvod. A milenka? Jedinou milenkou mu opravdu byla jen jeho práce.

LORENZO

Pečlivě jsem prostudoval pitevní zprávu. Neshledával jsem v ní žádné negativní informace. Roman měl vyšší cholesterol, nicméně příčinu úmrtí stanovili celkem běžnou. Infarkt. Podle policejního protokolu zemřel ve své firemní kanceláři. Sophie trávila ten den na zumbě a alibi jí potvrdila skupina žen. Tělo našla sekretářka Anna.

Vážně jsem nespátroval v úmrtí žádné nesrovnalosti, ale nechtěl jsem zklamat Gretu. Z toho důvodu jsem se rozhodl podezřelou sledovat. Nastudoval jsem si pečlivě její podobu z fotografie, kde stála vedle Romana. Dívala se na něj upřímně. Láskyplně. Jestli měla na svědomí vraždu, proč by to dělala, jaký měla motiv? Pro peníze? OK, snad. Proč by si brala dalšího milionáře, vždyť po Romanovi podědila dost peněz. Přemýšlel jsem nad případem a procházel si dostupné informace, poté jsem nasedl na motorku a odjel směr Neapol.

Mám dlouhé vlasy, většinou stažené do gumičky. Jsem možná mírně zanedbaného vzhledu a věčně oblečený v kůži. Temně šedé oči a přiznávám, lehké strniště, na holení moc nejsem. Na mašině se dostanu v italských uličkách téměř všude, a tak jako tajný agent získávám nejvíce důležitých informací.

Ubytoval jsem se poblíž rezidence Mattiho a dalekohledem sledoval Sophii i Salvatora. Pečlivě jsem si zaznamenával denní harmonogram. Z mého hotelového pokoje jsem viděl do všech hlavních místností budovy západního křídla.

Jejich chování připomínalo dvě cukrující hrdličky. Vážně bylo nutné je sledovat? Pak mi navíc přišla zpráva, kterou jsem nečekal. Sophia si většinu majetku z dědictví nenechala. *Motiv se rozplynul.*

SOPHIA

Roman se mnou vstupoval do manželství opatrně – s neprůstřednou předmanželskou smlouvou. Pokud by došlo k rozvodu, byla bych nevěrná, nebo jakkoliv jinak manžela poškodila, nedostala bych ani cent. Jenže zemřel. Na jeho hrob jsem zajišťovala čerstvé květy a snažila se být dobrou manželkou i pro Salvatora.

Konečně jsem se vrátila s košíkem nasbíraných květů, které jsem dala louhovat v olejích na parfémy. Na zahradě jsem pečlivě každou bylinu zpracovala tak, aby se správně nasušila. Mám tam kousek svého vlastního ráje. Mezi své pěstované květiny chodím jen sama, aby nedošlo k poškození rostlin.

Salvatore mě vzdáleně sledoval z pracovny, kde telefonoval s obchodními partnery. Občas se naše pohledy střetly a vzájemně jsme se na sebe usmáli. Když konečně dokončil práci, setkali jsme se na spodní terase.

„Překrásně to tady voní,“ liboval si a já se na něj usmála tak, až mi naskočily d'olíčky. Mezi květiny jsem doslova tančila. Pak se natáhla rukou pro červený květ růže. Salvatore chytil moji ruku a přitáhl k sobě. Překvapil mě – na pravou ruku mi připnul brilantový náramek.

„Drahý, nemusíš mi dávat takové dary.“

Privoněl k růži, kterou jsem držela v ruce.

„Ale já chci svoji ženu rozmazlovat.“

„Nejkrásnější šperk na mně je stejně čerstvý květ,“ pousmála jsem se a zapíchla si růži do vlasů.

„Překrásná a moudrá...“

„A tvoje,“ napomenula jsem svého muže, obkročila ho a posadila se mu do klína.

„Natrhala jsem ti čerstvou levanduli, můžeme si pak dát společnou koupel, drahý...“ olízla jsem si přitom rty. Salvator mě pevně sevřel v náručí.

Pohládila jsem ho ve vlasech a věnovala mu pohled plný lásky. Zahrnul mě polibky. Stáhl mi ramínko z šatů a uvolnil opálenou šiji, na kterou mě něžně políbil. Já mu nedočkavě rozepla bílou košili.

„Chci tě co nejdříve cítit blízko, Salve!“ pobídla jsem ho a na nic nečekala.

Moje roztoužená slova působila jako spouštěč gejzíru vášně. Roztrhl mi květované šaty vejpůl, já mu uvolnila poklopec a propojila se s ním v jedno tělo.

„Dej mi, moje stellina, dej mi syna,“ prosil Salvatore.

„Netoužím po ničem jiném, drahý,“ upřímně jsem mu odpověděla a nechala se houpat v jeho klíně.

Byli jsme vzájemně tak roztouženi, že s výkřiky chtíce jsme dávali celému světu najevo své city. V orgasmu jsem vykřikla jeho jméno. A on do mě za odměnu vystříkal veškeré své vzrušení...

LORENZO

Dál jsem dalekohledem sledoval sexuální výbuch manželů. Že by křehká Sophia vraždila? Tomu jsem už přestal věřit, ale i tak jsem musel ještě prověřit všechny informace.

Nedalo mi to a sledoval jsem Sophii na každém kroku.

Kapitola čtvrtá

LORENZO

Když Salvatore odjel řídit své impérium, nastoupil sledovaný subjekt do malého mercedesu v bílé barvě. Kožená křesla v tmavém odstínu jí musela pevně a pohodlně stáhnout boky. Připoutala se, nastartovala motor a sešlápla plyn. Jen gumy vozu zaskřípaly a odjížděla pryč z města.

Konečně nějaká akce.

Sophii jsem pronásledoval na mašině. Zastavila až daleko za městem na samotě u velkého kopce. Netušil jsem, co tam dělala. Bedlivě jsem ji sledoval, doposud si mě vůbec nevšimla.

Vydala se do kopce ke staré, skoro rozpadlé kapličky. Za ní se rozprostírala obrovská louka a v dáli borovicový les, ke kterému zamířila a brzy do něho zaplula. Odložil jsem helmu, zavřel si ji společně s koženou bundou do boxu na motorce a vydal se stejným směrem jako podezřelá.

„Stůj!“ zakřičela na mě ve chvíli, kdy mě konečně postřehla.

Do prdele, takto mě načapat. To bylo hloupé, jenže když jsem ji ztratil z dohledu a teď... Zarazil jsem se a mlčky ji pozoroval.

„Budete mít štěstí, pane,“ uchechtla se a ukázala, že jsem málem šlápl do lejna.

Přistoupila ke mně blíž. Zahleděla se mi na nohy a objevila, co každý potřebuje – kousek štěstí. Sehnula se k mé levé botě a utrhla čtyřlístek.

Poprvé jsme se viděli zblízka a její dolíčky na tváři, důvtip i zářivý úsměv mě totálně odzbrojily.

SOPHIA

Čtyřlístek jsem mu podala a popřála: „Pěkný den, pane!“ mrkla jsem pravým okem a vydala se dál svou cestou.

„Pro-promiňte, slečno...“ zasekl se v púlce věty.

„Paní...“ opravila jsem jeho oslovení. Působil podivně – takový muž a na tomto místě? „Ztratil jste se?“ otázala jsem se spíše ze zdvořilosti.

Vůbec nevěděl, jak začít rozhovor, i když jsem mu nahrála na smeč. Já se však soustředila na květy, kvůli kterým jsem přišla na zdejší paseku. Některé jsem si rovnou nasbírala do textilního pytlíku, k některým jsem jen přivoněla. Vůně přírody mě uklidňovala.

„Co-co tady dě-dě-děláte?“ vydal ze sebe konečně ten tajemný muž, když už jsem se od něj vzdálila na pár kroků.

„Na koktání je nejlepší zpěv, pane,“ poradila jsem mu, když nedokázal ani normálně mluvit.

„Nemám obvykle problém s koktáním. Promiňte, ale zaskočila jste mě. Nestává se mi, že by mě někdo doslova... šokoval.“

Už zněla jeho slova smysluplněji. Podivín. Prohlédla jsem si ho a pak sáhla do textilního pytlíku.

„Tento žlutě zářivý květ je třezalka. Uklidňuje i její vůně, ale můžete si kvítek nechat jako amulet. V předkřesťanské Anglii věřili, že pomáhá proti přízrakům. A toto zelené a voňavé je meduňka, zalijte si ji večer horkou vodou, nechte pět minut vyluhovat, a pak dochuťte medem. Nejen, že uklidňuje, ale budete spát jako miminko,“ poučila jsem ho a předala mu rostliny, které mu mohly pomoci.

„Co jste zač?“ Hleděl na mě překvapeně s otevřenou pusou.

„Že by čarodějnice?“ zasmála jsem se větě, kterou jsem vyslovila, ale zahleděla se do dáli a konečně uviděla, co jsem hledala. Rozběhla jsem se tím směrem.

„Počkejte!“

Běžel za mnou. Hmm, už se mi dávno nestalo, aby za mnou běhal cizí muž. Já si už sbírala zelenou rostlinu, kvůli které jsem sem přijela.

„Toto je kontryhel pastvinný. Ty mi pomůžeš!“ uklidnila jsem se a políbila samou radostí bylinku.

„Chcete někoho otrávit?“ zaútočil na mě rovnou ten podivný muž namísto toho, aby třeba poděkoval?

„Vy jste pěkný magor, pane! Ne. Manžel si přeje syna. A já mu ho dám!“

„Takže sbíráte bylinky?“

„A co jste myslel? Táhle rostou lysohlávky, běžte si je natrhat. Třeba s vámi pak bude větší sranda,“ uzemnila jsem ho hned při prvním setkání. Nevím proč, ale začal mě malinko vytáčet svou dotěrností.

„Cože?“

„Poznáte je snadno. Psylocybe rostou v houfu, mají specifickou vůni, nožičky i klobouky jsou jako z gumy. Jen opatrně s nimi, jsou halucinogenní,“ neopomněla jsem varování.

Otočila jsem se. Slunce bylo vysoko a nasvítlo tak můj obličej. Zašklebila jsem se. Vítr mi profoukl rozpuštěné vlasy a má vůně se dostala k tomu zarostlému morousovi. Ten jen hluboko nasál můj vlastnoručně vyrobený parfém, ale více jsem tomuto muži nevěnovala pozornost. Posbírala jsem, co jsem potřebovala a vrátila se zpět k autu.

„Krásný život, pane!“ zamávala jsem na něj ještě z dálky. Nevím proč, snad proto, že na mě pořád tak divně civěl.

Kapitola pátá

SOPHIA

Blížil se úplněk a já chystala pro svého manžela Salvatora překvapení.

„Pojď, lásko, je tajemná noc, dnes se plní přání!“ odváděla jsem ho k soukromé pláži, kde už bylo vše připravené. Vůně slaneého moře a vlhkost vody jsme cítili i ve vzduchu. Bosé nohy se nám bořily do písku. Měsíc nám nasvítíl cestu za doprovodu hvězdné oblohy.

Rozsvítila jsem všechny svíčky do magického kruhu a manžela přivedla dovnitř. Pak jsem uzavřela vstup a zapálila vykuřovadlo z připravených vzácných bylin.

„Lehni si, drahý. Tato noc je jen naše.“ Odložila jsem si šaty a pomohla mu se svléknout. Působil překvapeně, ale již si zvykl na mé souznění s přírodou. Věděl, že veškeré připravené procesy mám dobře nastudované. Bavilo ho mé hraní.

„Nemůžu se na tebe přestat dívat, Sophie, má překrásná nejjasnější hvězdičko.“

Jeho hvězdou jsem zůstala od rány při prvním setkání. Líbilo se mi oslovení k přirovnání jasné stěliny.

„Jenom se dívej, o všechno se postarám,“ usmála jsem se na něj a tančila v mírném vánku. Pak jsem si vzala dva pohárky, do každého nalila připravený nápoj. Jeden mu podala. Byl k uvolnění i navození správné atmosféry. Jemu však pohárek upadl do písku.

„Nevadí, napijeme se z jedné číše.“ Obratně jsem zareagovala a jemný likér mi osladil rty.

„Ochutnám z tvých úst, je to ten nejsladší pohár,“ navrhl mi Salvatore, který mě nepřestával sledovat.

Rozzářila jsem se, protože takovou výzvu jsem nečekala. Znovu jsem si lokla a svého muže políbila. Pak jsem pohár zahodila a začala Salvatora něžně hladit a masírovat po jeho mužném těle. Jeho chloupky

na hrudi se malinko naježily vzrušením. Z připravené mísy jsem uchopila nakrájené mango a strčila si jedno sousto do úst. Naklonila jsem se k němu a půlkou svého sousta jsem přes polibek nakrmila i Salvatora.

„Mango je výborné na srdíčko, mám s tebou velké plány, tak si nech chutnat,“ lákala jsem ho k pokušení na sladounkého ovoce.

Salvatore seděl v tureckém sedu a já na něm obkročmo konečně začala dráždit jeho mužství. Posadila jsem se na jeho vzrušený penis a houpala svým tělem do všech stran, přitom ho neustále zahrnovala polibky. Za svitu úplňku a mnoha velkých, tlustých svíček v kruhu, co plnily roli důležitého rituálu, jsme se s manželem oddávali vzrušení. Naše těla nádherně osvětlovala a v tlumeném světle tak vynikaly nejkrásnější tvary a smyslné poklady.

Salvatore si se mnou tento prchavý okamžik užíval. Položil se na záda a já se dále pohupovala svými boky. Nechala jsem si olíznout jeden prst za druhým. To samé jsem instinktivně udělala i já jemu. Každický konec prstu chutnal jinak. Od ovoce, bylinek, nebo i polosladkého vína. Sáhla jsem do svého klínu a znovu ho nechala ochutnávat, tentokrát mou nejsladší příchutí. Jezdila jsem se na něm dozadu a zpět, dlouhé vlnité vlasy mi kroužily po nahém těle a vášnivou magickou noc jsme využívali ke společné touze.

LORENZO

Vzdáleně jsem dalekohledem sledoval milující se pár v záhadném rituálu. Upřímně – jako podezřelou jsem ji už dávno nevnímal a podal i hlášení ke stažení z případu, které mi, bohužel, zamítli.

Čím více jsem sledoval Sophii, tím víc mě fascinovala. O svého manžela se nádherně starala. Nejevila jedinou známku nenávisti, ale ani nebezpečí, jak mě i mé nadřízené přesvědčovala paní Greta.

SOPHIA

Salvatore už to nemohl vydržet a vystříkal do mě veškerou svoji štávu. Pak jsem si lehla vedle něj, a ještě svými dotyky nechala doznívat magické propojení s nocí.

Možná jsem si milování neužívala tak, jak on, ale plnil mi můj sen a já bych pro něj udělala cokoli. Klidně se budu celý život přizpůsobovat jeho potřebám.

„Sophie, tohle budeme muset dělat častěji, bylo to naprosto úžasné. Jsem tak rád, že jsem tě našel, moc tě miluji,“ vyznal se mi ještě malinko zadýchaný.

„A já miluji tebe, drahý. Jsem si jistá, že se nám to dnes povedlo,“ natěšeně jsem ho povzbuzovala a těšila se na společné plány.

Zahrnovala jsem ho polibky na vráskách i jizvách života. Milovala jsem každíčkou jeho nedokonalost. Ani jeden z nás netušil, že nás někdo sledoval...

Po chvíli vzájemného hlazení jsem navrhla, jestli se půjdeme smočit do moře. Přece jen panovala teplá letní noc a byl by hřích si ji nevychutnat do dna.

„S tebou půjdu kamkoli a rád,“ zazubil se na mě, vstal a nečekaně mě vzal do náruče. Já vypískla šokem, na takové úkony jsem nebyla od něj zvyklá. Odnesl mě do osvěžujících vln moře. Jeho tělo už nepůsobilo tak pevně jako třeba u policejních mladíků, kteří se tady v Itálii pyšní titulem nejvíc sexy muži, přesto měl velmi silné paže a pěkné, mužské křivky díky pravidelnému plavání.

„Ach! Je studenější, než jsem čekala,“ přitiskla jsem se ještě víc do náruče Salvatora. Bradavky mi vystřelily chladem, snažila jsem se na vlny a slanou vodu rychle zvyknout. Postavila jsem se na dno a rukama máchala ve vodě.

Při větší vlně mě opět chytil pevně do náruče. Zamilovaně se na mě podíval a já mu pohled vždy opětovala.

„Víš, když jsem tehdy trávil den v bance, pracovníci banky o tobě hovořili. Byla jsem na tebe strašně zvědavá. Možná i ten klíček mi ne-

spadl úplnou náhodou – i když teda ta boule...“ zasmála jsem se společně vzpomínce a chytala se instinktivně za čelo. „Že se ale stanu tvojí ženou, to jsem, drahý, nečekala. Vždyť já... dostala novou šanci. Tady v Itálii se na mě dívali jak na černou vdovu a vražedkyni,“ posmutněla jsem při připomenutí svého starého života a vzpomněla si, čím vším jsem si prošla.

„Neznají tě. Je to divná doba. Lidé věří, čemu chtějí věřit. Odsuzují a sami na sebe nehledí. Víím, že jsi dobrý člověk, Sophie.“

Už mě dobře poznal a věděl, jaká jsem.

„Ve tvých očích se vidím krásná...“

Pevně jsem ho objala, jako bych byla jeho osobní pijavice, i když tak to ani jeden z nás nevnímá.

„Ty jsi krásná, Sophie. A až se staneš matkou našich dětí, budeš ještě krásnější.“

„Po ničem jiném netoužím, Salvatore,“ hlesla jsem a naše rty se propojily, jazyky o sebe laskaly a my dva si tak vychutnávali kouzlo okamžiku.

LORENZO

Právě mi přišla esemeska. Devadesát procent majetku z dědictví rozdělila Sophia mezi dobročinné organizace. To jen potvrzovalo můj názor na podezřelou. Případ nepatřil do rukou tajného agenta. Policie přece případ odložila...

Ještě pár dní jsem sledoval Sophii, ale protože se případ vůbec neposunul, kontaktoval jsem osobně Gretu s tím, že se z případu stahuji.

„Ta žena je křišťálově čistá, madam. Jediného možného motivu – peněz – se zbavila.“

„Jak zbavila? Musíte ji sledovat dál!“ rozzuřila se přede mnou Greta Bianchi.

Uměla ta žena jednat i jinak? Ten případ je vážně hrozná pomsta. Asi odplata za medvěda. Sakra.

„Věřte mi, Greto, nemám se čeho chytit,“ bránil jsem se a chtěl se stůj co stůj z případu stáhnout.

„Ne! NE! Musíte v případě pokračovat!“ zaječela, div mi nepraskly bubínky v uších. Její bělavě kostnaté ruce se sevřely tak, že z ní šla hrůza. „Jsem si jistá, že brzy chcípne i její současný muž!“

Jejího pohledu jsem se upřímně lekl – tolik zloby v něžném pohlaví?

Nelenil jsem a prověřil i Gretu. Ta však měla výborné a neprůstřelné alibi. I když se chovala jako magor, vinu jsem v jejích očích neviděl.

„Paní Greto, jste v pořádku?“

Greta se znovu postavila do stabilní polohy, setřela ze sebe malinkaté smítko, aby působila naprosto dokonalým dojmem.

„Jistě, Lorenzo. Prostě pokračujte!“ Otočila se na podpatku a odešla z místnosti s pořádně vrtícím zadkem a nosem nahoru.

Potřeboval jsem si z toho výjevu vyčistit hlavu. Než jsem se vrátil k Sophii a celému případu, sebral jsem své věci a odjel do Dolomitů protáhnout tělo při horolezectví. Projížděl jsem Italské Alpy, kde na ledovcích svítila bílá i během letního srpnového dne. Dojel jsem k levé části skalních útvarů Zlatníku, kterou tvořil mohutný hřeben propojený řadou za sebou seskupených skalních věží. Z levé části vystupoval hluboký kaňon se značným stoupáním. Tam jsem zamířil. Horolezectví pro mě bylo nejen adrenalinovou zábavou a životním stylem, ale hlavně relaxací.

Obul jsem si boty lezečky a protáhl se. Útes se mi stal výzvou na první pohled. Bez jistění a předchozího seznámení s trasou. Nepozoroval jsem ani ostatní při zdolávání stejné cesty. Jediný horolezec, který tady široko daleko pobýval, stejně lezl na opačné straně útesu, hodně daleko ode mě. Vyskočil jsem po prvních dvou skalních výstupech a přitáhl se postupně k převisu. Odtud jsem přeručkoval na boční stěnu, kde čekal další záchytný bod. Překonal jsem první překážky, kde nade mnou vyčnívaly trvale umístěny expresky v nýtech, které zřejmě bylo nemožné už vycvaknout. Za překážku jsem je nepovažoval a vyšplhal o pár metrů výš k dalšímu převisu.

Konečně se mi otevřela krajina celého údolí a pohled na panoramata mi pomáhal otevřít mysl.

Znovu jsem se vydal překonat další převis k přeručkování, vtom se ze skály uvolnil drobný výběžek a šutry spadly dolů. Když jsem visel jen za jednu ruku na převisu, něco mě napadlo.

Musím Sophii i jejího manžela poznat osobně.

Když jsem konečně dolezl na vrchol, vytáhl jsem mobil a zmapoval si obchodní přátele pana Salvatora Matti, ke kterým jsem se rozhodl přidat.

Možná slunce. Snad čerstvý horský vzduch, nebo jen vítr prolamující zeleň mi vnukly nové myšlenky. Našel jsem golfovou společenskou akci, které se měli oba zúčastnit. Ideální příležitost k seznámení.

SOPHIA

O pár dnů později jsem si udělala těhotenský test. Jakmile mi naskočila druhá čárka, rozzářila jsem se a samou radostí poskočila.

Vzala jsem telefon a objednala se ke své doktorce.

Budu maminka... A mé dítě dostane to, co jsem já nikdy neměla.

„Blahopřeji, paní Matti, jste těhotná,“ pogratalovala mi i lékařka. Já to na sobě už stejně poznala, vycítila.

Vydala jsem se rovnou do firmy k Salvatorovi. Musela jsem mu prozradit novinku. Tolik se mnou toužil po dítěti.

„Siňora, mají tam poradu!“ zastavila mě jeho sekretářka.

„Nezdržím svého muže dlouho, jen nahlédnu,“ nedopověděla jsem větu a neptala se na povolení. Rovnou jsem vstoupila do obrovské kanceláře.

Salvatore mě hned upozoroval a přivítal zářivým úsměvem.

„Omlouvám se, drahý. Jen ti chci předat důležitou zprávu.“ Přerušil kvůli mně celou poradu.

Vytáhla jsem malou obálku a omluvně pohlédla na ostatní.

„Pánové jistě vydrží,“ zamrkala jsem na ně a žadonila pohledem.

Sledovalo mě snad dvacet párů očí. Dnes řešili důležité developerské projekty a výkupy pozemků. Jednání sotva začalo. Přesto byla zpráva ode mě nejdůležitější. Přistoupil ke mně a vášnivě mě přede všemi políbil.

„Co je tak důležité, hvězdičko?“ zeptal se mě poté, co jsem se konečně odtrhla a mu sjel pohled k obálce, kterou jsem žmoulala v ruce. Povytáhl fotku uvnitř a vrátil ji okamžitě zpět.

„Porada bude pokračovat po obědě!“ zavelel všem v místnosti, oční kontakt se mnou ani na okamžik nepřerušil.

„Je sotva deset, na oběd je ještě brzy...“ protestoval obchodní ředitel. Salvatore se k němu ani neotočil. Upřeně sledoval jen mě se zářivými plamínky v očích. A protestujícím mužům gestem ukázal na dveře.

Za posledním mužem zavřel a zamkl na dva západy.

„Sophie! Stellino mého života. Ty budeš maminka.“

„A ty táta,“ zazubila jsem se na něj.

Okamžitě se na mě vrhnul. Já mu skočila do náruče a radostí se v jeho sevření zahihňala. Políbili jsme se. Pak mě vzrušením posadil na stůl s dokumenty, které ještě před minutou měly nesmírnou důležitost. Pomohl mi svléct šaty, pod kterými jsem se cítila jako sevřená v krajovém korzetu. Samo držící punčošky jen zvýrazňovaly moji ženskost.

„Takto sevřít naše miminko, Sophie. Domů půjdeš jen v punčoškách,“ zažertoval při pohledu na mě. Jeho hebké rty se přitiskly na mé, pak sjel po krku až ke klíční kosti.

„Nemůžu se tě nabažit. A ta tvá vůně... mmm!“

Cítili jsme se oba tak šťastní.

Srdeční frekvence se nám zdvojnásobila. Rukama mi zajel mezi nohy a prudce roztáhl. Zachvěla jsem se, ztrácela kontrolu nad rytmickým prstokladem v jeho klíně a chtěla se mu zcela oddat. Pevně mě chytil za pusku, abych nekřičela jako obvykle – přece jen hned ve vedlejší místnosti seděli zaměstnanci a zdi v celé budově nejspíš vyrobili z papíru.

Rozepl si poklopec a zajel do mého klínu svým penisem. Bez zaváhání si bral, co mu patřilo. Vjížděl do mě hluboko a zase ven. Páteří mi projížděl elektrický proud. Salvatore znovu a znovu přirážel, tvrději a rychleji. Zalapala jsem po dechu... víc, víc a ještě víc, než mě nepohltil proud orgasmu. Svíjela jsem se a oddávala se mu, dokud se Salvatore nerozechvěl při posledním přírazu.

Když z něj vystříkla poslední kapka, jen tiše mi po rozdýchání zašeptal do mých rozcuchaných pramenu vlasů: „Starý blázen se bezhlavě zamiloval do mladé ženy.“

„A že jsi starý, na to jsi přišel jak? Po tom, co jsi mi tady předvedl?“ sklonila jsem se k němu, chytila jeho tvář do obou rukou a políbila ho. „O miminku zatím nebudeme nikomu říkat, ano?“

„Ou, to mi nedělej, Sophie, já bych tak rád vše vykřičel do celého světa!“

„Jsem jen pověřivá. První trimestr se nemá těhotenství prozrazovat,“ naznačila jsem a zasmála se jeho výrazu.

„Nu dobrá, ale na golf s tebou můžu počítat, že? Vyzvednu tě doma,“ láskyplně mi políbil konečky prstů.

Oblékla jsem se. Korzet jsem neměla nijak stažený, jen mi pomáhal tvarovat šaty.

„Samozřejmě. Ve tři?“ ujistila jsem se. Poslala mu pusu vzduchem, upravila si účes a vyšla z kanceláře, jako by se tam nic nedělo.

„Ani jsem vám nenabídla čaj nebo kávu, Siñorita Matti.“

„Nevadí, Ali,“ usmála jsem se na sekretářku a odjela domů.

Tam jsem se osprchovala, překontrolovala bylinky i květy, které pěstuji nebo louhuji k dalšímu zpracování. Převlékla jsem se do bílé sukýnky a světle růžového trička s růžovou kšiltovkou na golf. Boty na green jsem si vzala s sebou. Nasadila jsem si sluneční brýle a po krátkém obědě jsem už očekávala svého manžela na plánovanou sportovní akci.

Pohlcovalo nás krásné babí léto. Slunce nesvítilo už takovou silou, ale i tak bylo hodně příjemně. Přijeli jsme na obrovské golfové hřiště. Na greenu postávala skupina důležitých obchodních partnerů Salvatore

Mattiho. Nezajímala jsem se, co je to za lidi. Manžel mě jen varoval, před kým se mám mít na pozoru a s kým se raději nebavit vůbec.

LORENZO

Přijel jsem výjimečně autem značky Seat Cupra Combi v tmavo modré barvě, která díky metalíze odrážela červené odlesky. Vůbec jsem mezi vozy na parkovišti nezapadl, i když tohle auto patřilo mezi silnější, luxusnější značky. *Je mi fuk, co si kdo myslí. Já potřebuji abstrahovat.* Motor z vozu Audi by tady stejně nikdo ze snobů nepostřehl. Prostě vstupenka do světa tři sta koňových aut, jen o dost levnější.

Vlasy jsem si stáhl do culíku a oči schoval za černé brýle. Z kufru si vytáhl vozík s golfovými holemi a šel jsem si domluvit hru na recepci v místní luxusní budově. Mezitím jsem sledoval lidi, dokud jsem nezahlédl Sophii se Salvatorem na All square.

Stejně tady jen ztrácím čas.

Plynule jsem se připojil na šampionát. Na osmnáctce Salvatore odpaloval první střelu. Můj drive skončil uprostřed ferveje sto padesát metrů od greenu. Salvatore zatáhl svou ránu do rafu.

„Tak to vám, příteli, jdu pomoci hledat,“ zahájil jsem komunikaci se Salvatorem. Otočil se a v zápalu hry se se mnou seznámil.

„My se ještě nepotkali,“ podali jsme si ruce a vzájemně se představili.

Asi po třech minutách mě Salvatore vyzval, ať si jdu odehrát svůj míč, že on bude ještě chvíli hledat, a pokud ho nenajde, zápas mi daruje. Kráčel jsem ke svému míči a nádhernou ranou ho poslal tři až čtyři metry k vlajce. Vtom jsem zaslechl svého spoluhráče Salvatora, jak volal, že konečně našel svůj míč.

Po krátkém čase se ozvala rána a jeho míček skončil jen necelý metr od vlajky.

„Docela ošemetná situace,“ broukla Sophia a připojila se ke hře. Jen tiše sledovala souboj, ale nyní mě oslovila.

„Podle všech pravidel byste měl mému muži další ránu darovat.“

Stejně jako já se oblékla do sportovního golfového outfitu. Jen jí o moc víc slušel.

Zafoukal vítr a její vůně mě zase úplně omámila.

Dostal jsem se do svízelné situace. Nic příjemného. Obzvláště, když jsem měl Salvatorův míček ve své kapse, přesně ten, který údajně našel.

Sophia mě malinko prokoukla, ale já se jen takhle vkradl k Salvatorovi.

A tak jsem změnil téma.

„Nepotkali jsme se někde?“ zahleděl jsem se na Sophii a měřil ji pohledem.

SOPHIA

Ani jsem si toho muže neprohlédla. Našponovala jsem obličej na italské sluníčko a sledovala svého manžela. Neskutečně mu to slušelo. Byla jsem si jistá, že je šťastný. Při každé možné příležitosti mi věnoval pohled plný lásky.

Fajn, ten Lorenzo, jak jsem zaslechla jeho jméno při představení, působil vážně nesmírně charismaticky. Jeho sportovní outfit jen zvýraznil jeho neskutečný sexappeal, to uznávám.

„Mám oči jen pro svého muže,“ odvětila jsem mazaně. „Tak, co bude s tou ránou?“

„Golfista, který tvrdí, že nikdy nepodváděl, lže?“ zaskřípal mezi zuby Lorenzo, kterému už došlo, že jsem ho viděla schovat Salvatorův míček do kapsy.

„Pokud chcete být opravdu lepší hráč, musíte se vrátit v čase a začít trénovat v ranějším věku, mladý muži,“ ušklíbla jsem se nad jeho stylem hry.

Jaká ironie! Jsem tak o pět let mladší než on. A musela jsem ho poučit o fair play?

„Hvězdičko, už ses seznámila s Lorenzem?“ Salvatore se vrátil ke svému báglu, a hlavně ke mně a vybíral si patovací holi.

„Jistě, Salve. Tady Lorenzo ti další ránu daruje, vidíte?“

Konečně jsem pohlédla do jeho očí poté, co si posunul sluneční brýle do vlasů. Nevím proč, ale zdál se mi neskutečně protivný.

Slunce už kleslo níž a po greenu začali poletovat komáři. Mně se vyhýbali, protože jsem sebe i Salvatora ochránila domácím repelentem, ale na Lorenza zaútočil celý roj. Bylo mi ho líto. Neustále se plácal a utíkal před dalšími štipanci.

Zřejmě krev značky Chanel všech lítajících havětí.

Skočila jsem si pro rychlou pomoc k občerstvení a vrátila se s plátky citronu.

„Můžu?“ ptala jsem se, ale nečekala na odpověď. Rychle jsem otřela Lorenzovu kůži čerstvou citronovou šťávou. Hojně na zátylky a na krk. „Kyselost čerstvého citronu komáry dočasně vždycky odpudí.“

„Děkuji, to jsem netušil.“

„Máte zřejmě sladkou krev. Toto je nejlepší repelent. Teď už vás ty potvory nechají na pokoji.“ Něžnými doteky jsem ještě kápala trochu citronového aroma na kůži.

S Lorenzem tento až magický dotyk zamával. Viděla jsem mu to na očích. Setkání se mnou ho znovu dostalo.

Salvatore se zaradoval, že střelil přímo do jamky.

„Ať zahrajete sebehorší kolo, buďte si jisti, že vždy jde zahrát ještě hůř,“ uzemnila jsem Lorenza, který u osmnácté jamky úplně pohořel. Kedy přišel posbírat náčiní a já se s manželem přesunula k deváté jamce.

„Co je zač ten Lorenzo?“ zajímala jsem se poté, když se už podruhé naše cesty střetly, ale tuto informaci jsem si ponechala pro sebe. Jen tehdy na louce byl rozhovor s ním malinko neohrabanější.

„Potkal jsem ho prvně, stellina. Snad později budeme mít prostor. Možná je od Cortada,“ nadhodil Salvatore.

Takže tě nezná. Kdopak jsi, Lorenzo?

Na poslední jamce se můj choť potkal i s Cortadem, obchodním partnerem ze Sicílie. Šlo o muže neurčitého věku, kolem asi čtyřicítky. Zaujal mě svým fascinujícím výrazným nosem a neobvyklou jizvou, která mu přetínala obočí.

„Ve svém prostředí se nepohybuješ jako had, ale jako lev. Nebo obráceně?“ zavtipkoval Salvatore a rozjel dlouhý pracovní rozhovor, o který jsem se nezajímala.

„Nepochlubil ses, že je tvá žena tak půvabná, Salvatore. Sophie, až natáhne tvůj muž brka, budeš se mi hodit do sbírky,“ mrkl na mě a já raději pohlédla jinam. Tušila jsem, s kým mám tu čest...

„Sedmnáct žen už máš, chybí ti osmnáctá golfová jamka, příteli? Sophii ti nedám, je jen MOJE!“

Ironicky jsem se vtípku usmála, ale moji pozornost získal Lorenzo, který z nás snad celý turnaj nespustil oči.

„Omluv mě, drahý, odskočím si a počkám na tebe v restauraci,“ odpojila jsem se od konverzace dvou mocných mužů a zamířila do luxusní restaurace. Lorenzo nezaváhal a následoval mě. Snažil se být nenápadný, ale já už jeho pohledy zaregistrovala. *Tohle přece není normální.*

„Hledal jste mě?“ oslovila jsem Lorenza náhle, když postával zády ke mně. Při vstupu do haly jsem se totiž postavila za dveře do temného koutu a vyčkávala na jeho příchod. Prudce pohnul tělem. Nečekal mě tady, ale podle výrazu očí jsem poznala, že zkoumal, kterým směrem jsem mířila.

Kapitola šestá

LORENZO

Znovu jsem ucítil její exotickou vůni. Přistoupil jsem k ní tak blízko, že by stačilo, aby se jeden z nás silněji nadechl a dotkli bychom se...

„Máte moji pozornost, Lorenzo. Celý den cítím váš pohled. Co po mně chcete?“

Opřel jsem levou rukou o stěnu a nechal ji schválně propnutou. Musel jsem být koncentrovaný. Takto jsem se ovládl, ačkoli jsem byl jejím šarmem naprosto omámen. Nechtěl jsem, aby vycítila moji slabost.

Kdokoliv mohl přijít do tohoto temného zákoutí, i když jsme zůstali stranou. Přemýšlel jsem nad tím, že bych postřílel všechny okolo a pak se jí zeptal, proč je tu, sakra, tak sama. Jenže tady má muže. Manžela.

Kdybych se s ní ocitl sám, neovládl bych svoje lovecké smysly.

SOPHIA

Cítila jsem z něj feromony touhy.

Poznám je. Svůj nos mám až moc vytrénovaný z květin. Muž, který je přitahován ženou vydává specifickou vůni. A napětí mezi námi vážně nezapadalo do normálního dění. Co hraje za hru?

„Tak? Co po mně chcete, Lorenzo?“ položila jsem mu stejnou otázku.

„Jste pěkně domýšlivá, paní Matti. Koncentroval jsem se pouze na hru,“ vyslovil hrubým hlasem a uzemňoval mě upřeným pohledem do mých čokoládových očí.

„Čtyřlístek vám evidentně štěstí nepřinesl, ale Bacopa Monnieri podporuje schopnost soustředění, určitě si ji poříd'te.“

„Takže si mě pamatuješ?“ zareagoval Lorenzo a přešel hned do tykání. Když někdo začne tykat, přizpůsobím se. Na moment jsem sjela pohledem k zemi, zamrkala, znovu pohlédla na Lorenza.

Obratem jsem vychrlila odpověď: „Já s pamětí problém nemám.“

„Aha. A tu copacabanu mi taky tady někde najdeš?“

Bože, ten je ale drzej!

„Jestli myslíš Bacopu Monnieri, tak jsme nejen ve špatné zemi, ale i na špatném kontinentě. A Copacabanu si zadej do navigace,“ pokusila jsem se Lorenzovi vysmeknout, ale ještě mě nepustil.

„Nějak moc se vyznáš v bylinkách i podivných rostlinách,“ hlesl a znovu přivoněl k mé vůni, až mi to nebylo příjemné.

Načapat ho teď Salvatore, dostal by pořádně po tlamě.

„Je to jen můj koníček. Příroda je lék,“ procedila jsem mezi zuby a stáhla ruku, abych se mu vysmekla, ale on ji chytil.

Jako kdyby našimi těly projela magická vlna. Museli jsme to cítit oba. *Je to pro mě nové. Jsem divná?*

„Jestli mě okamžitě nepustíš, budu křičet,“ zašeptala jsem, ale lhala mu do tváře. Neudělala bych to. Navíc mě něco podivně magického k němu lákalo. Chtěla jsem Lorenza jen zastrašit a rozhodně nestála o rozruch. To by se mému muži nelíbilo. „A je tady dost nebezpečných lidí. Určitě si nepřeješ, aby ti zkřížili cestu.“

Upřeně jsem pohlédla na sevřenou ruku v jeho dlani, pak znovu do jeho očí.

„Vážně bys křičela?“

Hleděla jsem zamyšleně do jeho temných šedivých očí a konečně mi uvolnil ruku. Musela jsem si promnout zápěstí.

„Půjdu.“

Protáhla jsem se mu kolem hrudi a odešla na toaletu, kde jsem se celá ochladila vodou. Určitě na mě působil požehnaný stav.

Zkontrolovala jsem si mobil. Psala mi Olivia, že o dalším víkendu přijede a hned mi zlepšila náladu. Patřila na vrchol mezi mé nejlepší přítelkyně snad posledních milión let. To kvůli ní jsem se naučila odezírat ze rtů.

Přepudrovala jsem si nos, upravila make-up, osvěžila vůní a provedla nepatrné poslední úpravy neposlušných pramínků.

Když jsem vyšla z toalet, stmívalo se. Salvatore ke mně pohlédl a mrkl jedním okem. Právě hovořil s Lorenzem. Jen jsem mu zamávala a naznačila, že si jdu pro občerstvení. Z dálky jsem sledovala jejich rozhovor, přitom si hladila břicho. Z pohybů jejich rtů jsem pochopila, že spolu skutečně řešili jen pracovní věci. Lorenzo dělal do bezpečnosti? Nabízel mu své hlídací služby? Zajímavé.

Držela jsem se stranou. Víím, že se tady uzavíraly největší byznysy. Pracuji se svými bylinkami jinak, ale s tím bych si vydělala pouze na skromný život. I když jsem si někdy říkala, že by mi stačil.

Kapitola sedmá

SOPHIA

Sluneční paprsky mi šimraly opálenou kůži. Mazlila jsem se s příkrývkou a usmívala se ze snu. Salvarote mě tiše pozoroval, dokud jsem nezakňourala při probuzení.

„Jsi tak nádherná, moje stellina!“ culil se na mě.

Protřela jsem si oči.

„Mmmm, jak dlouho mě pozoruješ? Ach, měl jsi mě vzbudit, drahý,“ posteskla jsem si po zjištění časové tísně.

„Jak já ten pohled miluji,“ zašvitořil, zajel mi rukou pod příkrývku a vloupal se k mému tělu – stejně jsem jen jeho. Políbil mě na břicho.

„Šmankote, co mi to děláš?“ uchechtla jsem se, jak mě zalechtal.

„Pššt, maminko, povídáme si, nerušit!“

Pod příkrývkou to mlaskalo, vrnělo, šišlalo, ale i hladilo a dráždilo.

„Drahý můj, nerada ruším,“ nadzvedla jsem mírně příkrývku, „ale celým svým tělem pulzovala nějaká divně silná krev, a všechno jako by se usazovalo tam dole v podbřišku. Sakra! Jsem prostě nadržaná jak polární motýl.“

Salvatore na mě pohlédl.

„Mám zavolat doktora? Co tě trápí? Rostlinky snad nepomáhají?“ broukl mým směrem a snad schválně dělal nechápavého.

„Pomůže mi jen jedno,“ zasyčela jsem, prudce ho uchopila a přitáhla k sobě. „Moc, moc, moc, prosím, zapíchni se do mě! Jsem jakási sexuálně nevybouřená.“ Pohládila jsem si tělo, prsa a prsty zajela ke klínu.

Mám pocit, že bych ted' přefikla i jednorožce.

„Neříkej, že žárlíš na rozhovor s mým bambinem,“ zazubil se a do slova zářil štěstím.

„Panenko Maria! Ty mě tak mučíš.“ Natáhla jsem se k nočnímu stolku a omývala se povadlou mátou peprnou, co jsem si večer natrhala.

Moje těhotenské libido jsem se snažila utlumit bylinkami, ale namísto toho bych svého manžela znásilňovala snad na každém kroku.

„Bambino moje, teď se zase chvíli nedívej, pomůžeme mamince s problémem,“ špitl. Políbil mi břicho, kde mě dvoudenním strništěm zašimral a konečně mi roztáhl prudce nohy tak, aby se dostal k pokladu.

„Salvatore! Ach, no konečně,“ vzdychala jsem rozkoší a zcela se oddala rannímu sexu. Pak jsem jedním chvatem švihla a vysadila se mu do klínu, kde jsem dál kolíbavými pohyby ukojovala svůj vnitřní žár...

Když jsme se konečně oba rozdýchali, plánovali jsme další program.

„Budu tě potřebovat poblíž. Nejlépe, kdybys do kanceláře ani necho-
dil,“ zavtipkovala jsem na adresu důležitého mužského orgánu.

„Brzy budeš zase v mé náruči, hvězdičko. Neříkala jsi, že přijede tvá kamarádka Olivia? Viděl jsem ji jen na svatbě. Těším se, že ji lépe poznám.“

„Jée! Olivia!“ Vystřelila jsem z postele jak blesk. Čas se Salvatorem ubíhal nějak moc rychle. „Já na ni málem zapomněla.“ Zrychleně jsem posbírala věci, které jsem nutně potřebovala vzít do koupelny. „Bože!“

„Skleróza, že přichází s věkem...?“ vysmál se mi Salvatore.

„To je tím těhotenstvím. Určitě. Připadám si jako šílenec. Všechno funguje jinak...“ naříkala jsem, „ale pro jistotu si namíchám tinkturu z topolu!“ Zamyslela jsem se, protože mi mohla pomoci s mým problémem a konečně jsem zamířila do koupelny.

Salvatore se mi pořád smál, ale vstal z postele a nachystal se do kanceláře.

„Hvězdičko, večer se uvidíme i s Olivií, nyní musím do práce,“ rozloučil se se mnou. Já mezitím překontrolovala rostlinky a nachystala pro kamarádku dárek, ze kterého bude jistě nadšená.

Na letišti jsem ji vyhlížela u příletového terminálu. Vzpomínala jsem na mládí i na první okamžiky, kdy jsem se s ní poznala. Posmutněla jsem, když mi prolitla nejstarší vzpomínka z dětství...

Byla jsem hodně malinká a toulala se se starším mužem, prý někde ve španělských lesích. Pamatovala jsem si jen překrásný hluboký hlas. Do dneška cítím příjemné teplo v srdci, když mě navštíví ve snech.

Držel úchvatný modrý chlupatý květ i s kořínky – tu opojnou vůni jsem nikdy nezapomněla. Asi šlo o hodně vzácnou rostlinu, ale co přesně o ní ten muž říkal, si už nepamatuji.

Jenže ten den jsem zlobila a ztratila se. Po setmění jsem se schovala do kapradin. Několik dnů se živila vodou z řeky, borůvkami a malinami, které miluji dodnes. Zachránily mi život. A snad i díky tomu jsem povahově bojovník. Moje heslo zní: **NENECHAT SE ZLOMIT.**

Pak mě našel obrovský chlupatý pes a ten přivedl svého majitele k maličké holčičce, kterou tak zachránil. Vyčerpaná, mírně podchlazená, ale žila jsem.

Jediné, co jsem prý řekla, když mě našli, jim znělo: „SAHF AMI.“ A podle toho mě pojmenovali.

Co, sakra, znamená Sahf ami?

SOPHIA AMI, VĚK NEURČITÝ, CCA 3-4 ROKY.

A tato moje nejstarší vzpomínka ovlivnila celý můj život.

Vedli mě jako nalezence. Španělské úřady měly na vše čas, všechno se dělalo takřikajíc „HORA – MAÑANA“.

Jinak řečeno, na všechno je času dost, až zítra...

Umístili mě do dětského domova v Barceloně, kde jsem se před celým světem uzavřela do sebe. Díky vzpomínce na postaršího muže jsem se učila rostliny. Věřila jsem, že ten květ a ta vůně, kterou si pamatuji do dnes, je klíčem k nalezení mého původu. Tento květ jsem ale nikdy nenašla. Vždyť na světě existovalo přes dvě stě sedmdesát tisíc vzácných rostlin, které však postupně vymírají. A tak stále hledám dál a neztrácím naději.

Kdybych se neztratila, nikdy bych nepoznala nejlepší přítelkyni a nedostala bych se tam, kde jsem dnes.

Když jsem chodila do druhé třídy, umístili do domova kudrnatou, pihatou zrzku Olivii. Diagnostikovali jí rakovinu hrtanu a její matka to

nezvládla. Olivia přišla při léčbě o vlásy, byla vyčerpaná a málem svůj boj o život vzdala. Já se do ní zamilovala a sbírala jí bylinky, ze kterých jsem jí připravovala odvar i lektvary. Jetel luční, jmelí bílé i olivovník evropský jí možná zachránily život. O hlas ale Olivia přišla.

Znaková řeč je v každé zemi jiná, proto jsme se vzájemně naučily odezírat ze rtů, což mi dnes poskytuje i jistou výhodu v osobním životě.

Děti v dětském domově nedostanou kvalitní vzdělání, navíc, Olivia se svým handicapem by ve Španělsku nenašla moc velké uplatnění. Když jsme dosáhly plnoletosti, Olivia si vysnila život v Americe, kam nakonec odjela. Psala scénáře pro romantické filmy a seriály.

Já dělala servírku v kavárně, kde jsem jednou potkala italského majitele sítě restaurací, Romana Bianchi. Připomínal mi muže z lesa. Můj ztělesněný sen?

Samozřejmě, že to nebyl onen muž, ale brala jsem ho jako osud.

Postaršího muže jsem uhranula nejen vzhledově, ale hlavně povahově. Naučil mě italsky, pohybovat se mezi lidmi z vyšších vrstev, a nakonec si mě vzal. Romana jsem měla moc ráda, za hodně věcí jsem mu vděčná. Kvůli první manželce už nikdy nechtěl děti, po kterých jsem tak moc toužila, čímž mě strašně zranil, ale věřila jsem, že své rozhodnutí změní.

„O nejkvalitnějších lidech se hodně hovoří, Sophii. I o tobě si tenkrát v kavárně povídali,“ vyprávěl mi tehdy Roman, a i proto jsem později v bance zvědavě pokukovala na Salvatora.

Po Romanově smrti jeho první manželka napadla dědictví. Trvalo dva roky, než soud případ uzavřel. Roman by se otáčel v hrobě, kdyby peníze dostala Greta. Takto, ve jménu jeho památky, peníze posloužily na dobrou věc.

Někdo ke mně přistoupil zezadu a zakryl mi oči. Já hned pochopila.

„Olivie!“ skočila jsem jí do náruče. O hlavu mě převyšovala, přesto bych ji za nic nevyměnila. Pusou jen zamlaskala, aby zdůraznila, že bude hovořit.

„Jen kveteš, Sophie.“

„Musím ti toho tolik povyprávět!“ Znovu jsem ji objala. Pomohla jsem jí s kufry a cestou k autu si němě povídaly, než jsme zakotvily v restauraci na pozdní oběd.

„Co tvoje manželství? Vyprávěj,“ vyzvídala Olivia.

„Po smrti Romana jsem nevěřila, že můžu být zase šťastná. A víš co? Chce se mnou velkou rodinu...“ prořekla jsem se hned na začátku. Olivia z mých očí vyčetla, co jsem chtěla zatím zatajit.

„Já to věděla! Záříš, jsi krásnější než dřív. Tady už je objednávka v pekárně!“ smála se mi Olivia a já celá zčervenala.

„A co ty? Co muži, už tě někdo uhranul?“

„Podívej se na mě, jsem žena snů!“ ukázala na své tělo. „Moc toho nenamluvím, a přitom mám pusku skoro pořád do O!“ zasmála se sama sobě.

K ní sedělo i jméno, je prostě můj smíšek.

Okolo restaurace, kde jsme nyní spolu obědvaly rybí pochutiny na terásce, prošel Lorenzo. Sjela jsem z křesla a snažila se být neviditelná. Olivia si toho hned všimla.

„Co se děje?“

„Ále, támhle ten chlap, nedívej se tam...“

A jako na potvoru se Olivia otočila.

Kruci, proč, když člověk řekne – NEDĚLEJ TO – přesně to UDĚLÁ?

„Wau, tak to je ale samec!“

„Ne, není! Jsem jen nadržovaná těhule. Nesmí mě vidět. Kruci. Přála bych si teď být vražedkyně. Zabíla bych ho za jeho přitažlivost!“

„Tak, kam ho zakopeme?“ chytila se mého vtípku Olivia a obě jsme vybuchly smíchy.

Vypadalo to, že si nás Lorenzo nevšiml a šel dál.

„Uf. Málem bych zapomněla. Vyrobita jsem pro tebe parfém,“ prozradila jsem a vytáhla skleněný flakón.

„Nekecej, že...“

„Budeš potřebovat zbrojní průkaz na vůni. Dej si to jen do míst, kde ti pulzuje krev,“ podávala jsem přesné instrukce k parfému s tím, že